

[Landbrugsministeren]

har de laveste indkomster, vil forbedringen være størst.

Niels Anker Kofoed (V):

Jeg takker de to ministre for redegørelsen. Jeg skal sige til statsministeren, at jeg synes, vi er ude i en sådan situation, at det måske er fornuftigt at smide »Anker«ne.

Til landbrugsministeren vil jeg sige, at de mange ting, vi har hørt, har vi hørt før, og det er rigtige tal, der kommer frem, men der er bare én ting, der er væsentlig for denne debat, og det er, at når landbrugsministeren siger, at landbrugets nettovalutaindtjening har været stigende i de tre sidste år – 2,7 mia kr., 3,7 mia kr. og 1,8 mia kr. – og man så samtidig fastholder indkomststigningen inden for landbrugserhvervet og dets evne til at konsolidere sig i samme periode, så ser man tydeligt, at dette ikke har været tilfældet. Landbruget har fået større gæld, renten tynger stærkere, og indtjeningen, indkomsten, er gået ned. Det viser, hr. landbrugsminister, at der er noget grundlæggende galt. Der er en ubalance i situationen, og det er på denne baggrund, vi rejser debatten, fordi der er grund til at debattere disse ting.

Der er to sider af denne forespørgsel. Der er for det første forholdet til EF og de muligheder, som dansk landbrug får en rimelig andel af på det europæiske forbrugermarked. Den anden side er, at når regeringen så fører en politik, der reelt unddrager vort nationale landbrug den omkostningsdækning, vi som medlem af EF har vedtaget som princip gældende for alle medlemslande, er der noget modstridende i denne politik.

Jeg kender forklaringen, som landbrugsministeren også har givet udtryk for, nemlig at det er for at bevare den sociale balance, så alle kommer til at bære lige byrder.

Tænke sig, hvis denne balance ikke er til stede, tænke sig, hvis det er en ubalance, det kunne man jo også spekulere på. Er det så rimeligt at lægge byrder på noget, der er i ubalance? Det er sådan en filosofisk betragtning, som vi kan vende tilbage til.

Den hidtidige debat, som vi har ført om den såkaldte devalueringsevinst, er desværre ført på forkerte præmisser. Hele debatten er følelsesladet og er gået ud fra en forestilling om et landbrug, som vi havde det i 1930'erne. Og derfor har man sat ild til den modsæt-

ning, der er mellem landbrug og andre erhvervsgrupper i dette samfund, hvilket jeg synes er meget beklageligt.

Jeg tror, at de fleste i denne sal ved, at der skete afgørende ændringer i den nationale landbrugspolitik fra 1973. På det tidspunkt accepterede et stort flertal i folketinget Romtraktatens artikel 38, der forpligtede landene til at føre en fælles landbrugspolitik, en politik, der i sig havde forskellige støtteordninger, således at denne politik bl.a. kunne give rigelige fødevarer til rimelige priser.

Dette mål er nået, idet EF er næsten 100 pct. selvforsynende i dag.

Men for at gøre det muligt, at også landbrugsindtægterne stiger, har man ført forskellige subsidieordninger igennem. Man har politisk fastsat minimumspriser hvert år på grund af de forskellige landes uens økonomi, og man har så indført de monetære udligningssystemer.

Disse monetære udligningssystemer er reelt beregnet til at dække de forskellige omkostningsstigninger, der er i de forskellige lande, for at landmændene kan få den politisk fastsatte mindstepris. Derfor kan man gøre, som man vil. Man kan devaluere eller lade være med at devaluere sin grønne kurs i forhold til den nationale kurs.

Danmark har altid ønsket, at vore to valutaer fulgtes ad. Det har man gjort tidligere, og det gjorde man også denne gang.

Men så kommer den mærkelige diskussion om, at der er en særlig devalueringsevinst for landbrugserhvervet. Det mener jeg er fejlagtigt. Man kan diskutere, om der i det hele taget er tale om en gevinst for noget som helst erhverv. Det er i hvert fald foreløbig, fordi man vil snyde nogen for nogle indtægter, der er lovet dem. Det er så en anden ting.

Men jeg kan ikke forstå den opfattelse, at gevinsten er større for landbrugserhvervet. Der er nemlig én ting, der ikke er kommet frem i debatten, og det er, at med disse mindstepriser, som nu er fastsat, stiger alle varer med 5 pct. ved devalueringen af den grønne kurs. Det, man ikke tænker på i debatten, er, at vores hjemlige råvarer også stiger med 5 pct.

Lad os tage en erhvervsvirksomhed, der forarbejder træ. 20 pct. importeres, 80 pct. tager man fra de danske skove. For denne virksomhed stiger importprisen på det uden-